

Bu Çağa Rapor-4

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (49.) dersidir.

Hamdele-salvele.

Kardeşlerim,

Dünya bizden önce de bir peygamberin ismini taşıyan ümmetler barındırdı. Bizden önce filanca ümmet vardı, onların peygamberleri de filancaydı, diyoruz. Yani biz bu dünyada sonuz; ama ilk değiliz.

Elbette bu sözlerim, kendisini ümmet-i Muhammed'in bir parçası görenler içindir. Kendisini tek başına Müslümanlığın yegânesi olarak gören için söylenebilecek bir söz yok, söylemeye de gerek yok.

Yeryüzünde bir Kâbe, o Kâbe'nin etrafında dönen müminler var. Bunların hepsi bir bütün olarak Muhammed aleyhisselamın ümmetidir; bunu konuşuyoruz ve bunun için varız. Bu düzeyde bir iman anlayışı olmayan için söz söylemek-tekrar etmek faydalı değil.

Kitabımız Kur'an'da, Peygamber aleyhisselatu vesselamın hadis-i şeriflerinde yoğun bir şekilde bizden öncekilerden bilgiler vardır. Şeriatımız onlarınkinden çok önemli oranda farklı, peygamberimiz farklı, yaşam yerimiz farklı. Buna rağmen ibadet kitabımız Kur'an'da bizden önceki ümmetlerden yoğun örnekler var.

Peygamber'imiz sallallahu aleyhi ve sellemin ismiyle veya dolaylı olarak onun 23 yıllık hayatından söz eden ayet 10 ise Kur'an'da, ondan önceki peygamberlerden biri olan Musa aleyhisselam 100'dür, İsa aleyhisselam 80'dir. Nerdeyse on kat fazla bilgi var Kur'an'ımızda ve hadis-i şeriflerde, eski ümmetler ve peygamberlerden. Geçmiş peygamberlerin Kur'an'da zikredilen kıssalarının toplamı, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemin üzerinden anlatılan şeylerin yüz katıdır belki.

Neden?

Çünkü Âdem aleyhisselamdan bugüne kadar gelen bütün peygamberler, Allah'ı anlatmak, cenneti-cehennemi öğretmek için geldiler; gaye aynıdır. **Geçmiş tecrübeleri çok iyi bilenler bugünü hemen anlarlar; geçmiş tecrübeleri teğet geçenler ise ne bugünü ne yarını.** Geçmişin onlara yüklediği yükü de tahmin edemezler. Bu sebeple bugün, bizden önceki ümmetlerin tevhit üzerindeki serüvenini, kulluk etrafındaki geçmişlerini en azından Kur'an'ın anlattığı yüzeysel bilgiler kadar bilmek zorundayız. Biraz daha ilerleyip insanlarda -mesela- putçuluğun nasıl başladığını, bir şeytan projesi olarak insanlar ve Müslümanlar'ın içine nasıl girdiğini Kur'an ve hadisler, sonra da insan psikolojisi ve toplum sosyolojisi üzerinden incelemeliyiz –ki değişik versiyonlarıyla putçuluk, herhangi bir zamanda insanların karşısına yeniden çıkmazın.

Çünkü dün putçuluk icat eden İblis, bugün aynı heyecanla görevinin başındadır. Bilgisayarın geliştiğini, internetin her eve girdiğini bildiği için “çamurdan yapın putları” demiyor. Cep telefonu diye bir put çıkarıyor. Bu da çok önemlidir diye inandırıyor insanları ve o ‘çok önemli şey’ namazdan alıkoyuyor. Ebu Cehil'in Lat ve Uzza'sı da kulluktan alıkoyuyordu. Cep telefonu -hele akıllı telefonu- bulsaydı o taşlarla uğraşmazdı Ebu Cehil. Çünkü tapınacağı çok daha güzel resimler üretirdi telefondan. Dünü bilmek bugünü yaşamının şartıdır.

Geçmiş ümmetlerden ders almayanlar, onları bataklığa çeken İblis'in tuzağına mahkûmdurlar. Bir hakikat bu. Geçmişe dair bu tefekkür için çok fazla bilgimiz yok elimizde. Ama iki milletin, Yahudiler ve Hıristiyanlar'ın geçmişi hakkında Kur'an'ımızda yüzlerce ayet, binlerce de hadis-i şerif var.

Geçmiş ümmetleri Kur'an'ın dilinden tanırsak hem ne olmamız gerektiğini anlamış oluruz -bu çok büyük bir gaye- hem de bugün Yahudi tuzağı veya Hıristiyanlar'ın birleşip oluşturduğu herhangi bir sisteme karşı duruş ve kendimizi koruyuş, ümmet olarak var olma mücadelemiz için en büyük yatırımı yapmış oluruz.

Eğer Kur'an, *وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ* "Yahudiler ve Hıristiyanlar'ı asla memnun edemezsin ey Peygamber" dediyse, biz bunu siyasette, ticaretle, sosyal ilişkilerde Allah'tan bize gelmiş bir ölçü olarak kabul ederiz. Filan toplantı çok iyi geçti diye aldanmayız, bu onların İblisliğidir, deriz. Bu ayeti rafa kaldırırsak ya da mezarlarda, ramazanlarda okur da toplantı tutanaklarının başında hatırlamazsak hafif tebessümleri veya bir kola ikramı pes etmemiz için yeter. Bal ikram etse zehirdir o!

Çünkü Rabbim, Yahudilik ve Hıristiyanlık karakterini muhafaza ettikleri sürece, insan ortak paydasına gelmedikleri sürece, din düşmanlıklarıyla bir zeminde buldukları sürece onlarla ilişki kurmanın ve o ilişkinin de menfaat oluşturmasının mümkün olmadığını söylüyor. "Âmentü billah" diyorsak ve Allah'a da imanımız varsa Bakara suresindeki bu ayeti bir yere koymamız lazım.

Peygamber zamanındaki Yahudi ve Hıristiyanlar öyleydi, diyenin de dili kopsun. Bir kere ayet, geniş zamanla geliyor. *وَلَنْ* takısı geniş zaman içindir.

İki: O zamanda Kureyşliler'den bile ödü patlayacak kadar ödlele durumdaydı hem Yahudiler hem Hıristiyanlar. Allah, buna rağmen "senden memnun olmayacaklar" buyuruyor. Bakara suresi indiğinde Yahudiler sığınmacı durumdaydılar Medine'de. Sığınırken bile "senden memnun olmayacaklar" buyurulanlar sonraları birleştirilmiş milletlerin, Dünya Bankası'nın, IMF'nin, NATO'nun sahibi olduklarında, hatta 50 kadar adı Müslüman ülkenin yöneticilerini istedikleri zaman indirip bindirecek kudrete sahip olduklarında güya parlamentolarında yüzlerce kişi toplanıp ülke menfaati için bir karar alacakları zaman kendi halklarından önce Batı'nın küsüp küsmeyeceğini düşünecek zafiyetteki insanları kullanma iktidarında iken mi bu ayet "Peygamber zamanındaki Yahudiler için geçerlidir" diyeceğiz! Mümin basiretli olur.

Filan ayete göre şu insan kâfir midir Müslüman mı diye birbirimizi itham ederken bir sürü tehlikeye giriyoruz da Kur'an'ın bu kadar açık seçik ayetlerini neden rehber edinmiyoruz?

Kur'an'ımız ve hadis-i şeriflerden bize intikal eden, yoğunluğu Yahudiler ve Hıristiyanlar üzerinde olan bilgileri, bu bilgilerden Yahudiler ve Hıristiyanlar hakkındaki temel dinamikleri yakaladığımız zaman Allah'ın izniyle bu ümmet, kendi stratejisini de ciddi şekilde belirleyebilecek demektir.

Bir hadis-i şerif bugün gündemimiz olsun istiyorum. Ebu Said el-Hudrî radiyallahu anının rivayet ettiği, Buharî'de 3456, Müslim'de 2669. hadis-i şerif. **Buharî ve Müslim, asla Kur'an değildir; ama ondan sonraki bir numaradılar. Buharî ve Müslim'in herhangi bir sözü ayet gibi değildir; ama ayetlerden sonraki en güçlü bilgi kaynaklarımızdır.** Hele Buharî ve Müslim, bir hadisi aynı lafızla naklediyorlarsa - yani muttefekun aleyh hadis- böyle bir hadis, Kur'an'dan sonra elimizdeki en güçlü belge durumundadır.

Bu hadis-i şerifte Peygamber aleyhissalatu vesselam, ashab-ı kiramı ve ümmetin bütününü ikaz ederek buyuruyor ki: "Sizden öncekilerin yaptıklarını karış karış, adım adım taklit edeceksiniz. Onlar bir keler deliğinden girmiş olsalar siz de gireceksiniz." Sahabe demişler ki: "Ya Resûlallah, bu 'sizden öncekiler' ifadenizden Yahudiler ve Hıristiyanlar'ı mı kastettiniz?" Buyurmuş ki Efendimiz: "Ya kim?"

Yılbaşlarında yoğun olarak dinlediğimiz bir hadistir bu. Yılbaşını Hıristiyanlar kutluyor, biz kutlamayalım diye okunur. Hadise yazık edilmiş şekillerden biridir. Yılbaşı hadisi gibi algılanıyor. Hâlbuki otuz sene geçse otuz yılbaşı gelir; ama bir ülkenin bir gününde milyarlarca kere Batı kültürü taklidi yapılan eylem var. Zihin jimnastiği bile Yahudi ve Hıristiyan'a göre yapılıyor olduktan sonra yılbaşının nesiyle mücadele ediyoruz? Derenin başı çamurlu akıyor, biz musluk mu temizleyeceğiz?

Aziz kardeşlerim,

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ne muhteşem bir örnek veriyor; “keler deliğinden girseler siz de gireceksiniz.” Keler, kuyruğu kendinden uzun, kertenkele gibi bir hayvan. İnsan, kelerin girdiği delikten giremez. Ama bir Yahudi oradan girmeye çalışıyorsa Müslüman da girmeye çalışacak, derken ne kadar yoğun bir kör taklit içinde olunacağını, bunun özünün de Yahudiler ve Hıristiyanlar ekseninde döneceğini buyurmuş oluyor.

“Sizden öncekileri karış karış, adım adım takip edeceksiniz.” Allahuekber! Ne büyük mucize!

Keşke hoca efendiler, elli seneden beri sadece yılbaşı hadisi olarak algılamasalar da bir kültür emperyalizminin Müslümanlar'ı nasıl işgal edeceğini anlamak için kullansalar da bu hadisi.

İnsanların Kur'an tefsiri, tasavvuf ilmi, fıkıh, hatta hadis ilmi öğrenip, doktora için İngiltere'ye, Hollanda'ya, Amerika'ya; hocalarının büyük bölümü papaz ve hahamlardan oluşan yerlere gideceklerini söylemiş sanki. Keler deliği budur herhâlde. Bir haham, İslam tasavvufu hakkında temiz bir kalple ne bilebilir, hadis hakkında hangi şeytanlığı yapmaz ki de 25 yaşında Müslüman bir öğrenci on sene kalacak İngiltere'de ve emperyalist, vahşi ırk İngiliz'in diliyle Resûlullah'ın hadislerini öğrenecek? Doktor olacak, gelip Ezher'de ders verecek. Ve Ezher'de, icazeti Ebu Hureyre'ye dayanan yüzlerce âlimden de daha değerli olacak... Bu yüz senenin yılbaşı toplamından daha berbat bir pozisyonudur.

Ama elhamdülillah, ümmetimiz merhum bir ümmettir. Başındaki Peygamber'i sayesinde Allah, bu ümmete ebedî bir azap etmeyecektir. وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ “Ey Peygamber, sen aralarındayken Allah onlara azap etmez.” Evet, kabr-i şerifi Medine'dedir ama müminler olarak bağrılarımız Resûlullah'ı barındırıyor. Bin bir çökmüşlüğümüz ve debelenişimize rağmen evlerimiz, biiznillah, Resûlullah'ı misafir etmek için bekliyor.

Gencecik, yirmi yaşını yeni bitirmiş kızlarımız, emsalleri çeyiz dizerken Kütüb-i Sitte diziıyorlar; vallahi bu dünya çökmez! Eğer bu ümmetin laiklik cenderesinden 80 senedir geçen müminleri, bunca büyük işkenceler ve nesiller boyu süren zulümlere rağmen -erkekleri demiyorum- kızları bile “Bu Buharî hadisidir, Tirmizî'ye göre daha kıymetlidir...” diyebiliyorlarsa, “bu boncuk bu oyadan daha güzeldir” diyen milyonlarca kızın karşısına tek başına, “Buharî, Ebu Davud'dan daha kuvvetli bir muhaddistir, çünkü onun sikalıği öbürünün sikalığından daha güçlüdür” diyorlarsa... وَأَنْتَ فِيهِمْ Resûlullah içimizde demektir!

Genç kızların çeyiz biriktirir gibi hadis ezberlediği bir dünyada küfür galip gelemeyecektir Allah'ın izniyle. Küfrün önü tıkanmıştır. Tıkandığı için de kudurmuştur. Mevcut saldırısı tıkanmışındandır. Kedi bile, duvarla onu kovalayan arasına sıkıştığında aslan kesiliyor. Müminlerin gencecik delikanlıları, ben kendimi şeriatıma hizmete adamak istiyorum, Buharî-i Şerif'in icazetini alıncaya kadar bütün zevklerden kendimi men ediyorum, dediği sürece Resûlullah galiptir.

Benim Peygamber'im ne zaman mahzun oldu; ona iman edenler, İngiliz papazlarından hadis icazeti almaya gittikleri zaman yüz sene önce, mağlup olmuş, üzülmüş ve boynu bükülmüştü. Şimdi

elhamdülillah, onun hanımının ismini taşıyan Hadice'lerin, Ömer'in kızının, Ebu Bekir'in kızının isminin kullanılması, Hafsa denmesi, Sümeyye, Nesibe, Aişe denmesi... çiçeğin karın altından fırladığını ve kara rağmen dünyanın çiçek açtığını gösteriyor.

Rabbimize itimadımızın hududu yoktur. Elbette biz, geçmiş ümmetlerden ders alacağız. Bu ders 300 sene önce hakkıyla alınmadığı için bugün sıkıntılar yaşıyoruz. Lâle festivalleri yapıp bunu da kültür ve medeniyet diye Müslümanlar'a yutturanlar, camilerde Müslümanlar biraz daha eğlensinler diye Enderunlu-müzikli teravihe ses çıkarmadıkları için, bu sünnete aykırıdır, diyen ulema bulunmadığı için ya da öyle diyen Birgivî taşlanıp hücumla kovalandığı için bugün bu hâllere geldik.

Hepimiz ümmet olarak bundan istiğfar ettik. Bugün ise elhamdülillah, bir zamanlar dikilen 'lâle' kadar hafız kız yetişti bu ülkede. Bu bir dönüşümdür. Kanunî Viyana'dan döndükten sonra üç yüz sene yıkımı sürdüyse belki iki yüz elli sene de yeniden canlanma devam edecektir. Ama biz, şimdi Lâle Devri'ndekileri andığımız gibi anılmayacağız. Laiklik fırtınalarına rağmen, Resûlullah'ın hadis-i şeriflerini ve Kur'an'ın ayetlerini yücelten, bunun için gayret eden, bunun için sitem yiyen, diplomayı-ticareti feda eden, müminlerin kahrına katlanarak bir medresede kalan ey iki binli yılların müminleri, Allah size rahmetler etsin ki bugünümüze sebep oldunuz, diyeceklerdir biiznillah.

Ve 150 sene sonra biz mezarlarımızda, gökten yağmur gibi rahmetler yağdığını gördüğümüz zaman insanlar bizi, o zamanki bereketli günlerin baba-anneleri olarak hatırlayacaklar. Bugünkü garipliğimize o gün tebessüm edeceğiz. İyi ki garip kalmışız o gün, ölmüş çürümüşüz ama bizim gıda olmamızla Peygamber'imizin sünneti canlanmış, adı yeniden yükselmiş diye insanlık iftihar edecektir.

Biz bugün Resûlullah'ın hadislerini bağrımıza basıyoruz. Alnımıza iz olarak koyuyoruz. İnşallah Rabbimize giderken de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemine bağrına bastığı biricik ümmetin insanları olacaktır.

Bu sebeple; geçmiş ümmetler ve bugün, kelimelerinin kesiştiği yerde çok işimiz var. Bunu anlayamayanlar ya da yalnızca kravat takmakla Müslümanlar'ın Batı'ya çok benzediğini sananlar, öyle sansınlar. Her hâlükârda biz, Ebu Said el-Hudrî'nin bu mübarek hadis-i şerifini, hayatın her alanında eski ümmetlerle muhakkak yüzleşmemiz gerektiğini, onlardan kendimize dersler çıkarmamız gerektiğini anlayacağımız bir vesika olarak saklayacağız.

Kardeşlerim,

Kur'an'ın bizi eski ümmetler ve özellikle Yahudiler-Hıristiyanlar hakkında nasıl eğittiğini, eski ümmetlerden çıkaracağımız dersleri hızlıca aktaralım:

Yahudiliğin onlarca dosyası var. Kabahatlerini Kur'an, saymakla bitiremiyor. Ancak bugüne sıçrayan virüsleri üzerinden bize nasıl sirayet edebileceğini, kendimizi nerede himaye etmemiz gerektiğini bilmeliyiz. Mesela onlara bildircin indi, bildircini reddettiler, "biz pırasa isteriz" dediler. Şu an böyle bir şey yok; ama Yahudilik karakteri açısından birkaç kalem yakalamamız lazım.

Bunların birincisi; Araf suresinin 138. ayeti: **وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَى قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَى أَصْنَامٍ لَهُمْ قَالُوا يَا مُوسَى اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ**

Hatırlayınız, Benî İsrail, Musa aleyhisselamın önderliğinde denizden karşıya geçtiler. Deniz yol oldu. Firavun boğuldu. Bu mucizeyi birinden duymadılar, kendileri gördüler. Ayet, bu sahnenin sonrasını anlatıyor. Başlarında kim var; Musa aleyhisselam. Kelîmullah. Biraz önce ne görmüşlerdi; binlerce asker bulunan bir orduyla onları kovalayan firavun denizde boğuldu, bunlar suyun üstünde yürüdüler. Karşıya

geçtiler ve açtılar. Allah önlerine pişmiş bıldırcın gönderdi, nerden geldiğini anlamadılar. Pişmiş helvayı önlerinde buldular. Mucize yağıyor.

Sina çölü denen yerde susuz kaldılar, bunun üzerine Musa aleyhisselam âsâsını yere vurdu. Kaç kabileyseler o kadar su pınarı çıktı yerden. Yola devam ederken bir kabileye rastlamışlar, bir taşın önünde secde ediyorlar. Put yani. Ne diyorlar Musa aleyhisselama: أَجْعَل لَّنَا إِلَهًا كَمَا لَهُم آلِهَةٌ “Adamların ne güzel putu var, bize de bir put yapsana.”

Yahu bunun esprisi insanı delirtir! Hadi diyelim, aradan elli-yüz sene geçse de o mucizeleri unutsalar, dedelerimizin anlattığı bir şeydi, mucize olmuş... değil. Dünkü olaylar o mucizeler.

Buradaki konu ne; nimet nankörlüğü ve başkasının elindekini daha cazip görme hastalığı. Komşusunun tavuğunu kaz görüyor. Üstelik komşusununki yılan! Çünkü put.

Rabbimiz bunu niye anlattı bize? Yahudiler’e lanet edin, diye mi? Onlara lanetini Allah yaptı zaten. Bütün melekler ve enbiya lanet ettiler. Bir daha lanete ihtiyaçları yok. Ama bu ümmet de aynı kulaklar, gözler ve biyolojiyle yaratılmış insandan oluşuyor. Batı’nın elindekine imrenebilir ümmet! Onun diploması daha kutsal, parası daha bereketli, evi daha huzurlu olabilir! Araf suresinin 138. ayetini eski ümmetlerle kontak ilişkimiz olarak tarif ediyoruz.

Kamuoyu hastalığı, Yahudi hastalığıdır. Karakterli bir insan gibi kendi düşünüp karar verme değil, havaya uyma hastalığı. ‘Toplumsal’ düşünme. “Evet, bu doğru değil ama herkes böyle yapıyor şimdi.” Algı operasyonuna mağlup olma, cihadı sadece insanların bedenleriyle ve silahla yapılacak bir iş gibi görüp, toplumun silahına karşı direnmeyi cihat gördüğü gibi toplumun senin üzerindeki algı operasyonuna karşı direnmeyi de cihat görememek, Yahudi’nin düştüğü bataklıkta.

Bu bataklık Allah Teâlâ, Araf suresinin 148. ayetinde önümüze koydu. Bir masal konusu olarak değil! Bu ümmetin de direnip cihat edeceği ve eski ümmetlerden ibret aldığı için oraya düşmeyeceği noktalardan biri olarak anlayalım diye: وَأَتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَىٰ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ خُلَيْهِمْ عَجَلًا جَسَدًا لَهُ خُورٌ أَلْمَ يَرَوْنَ أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ

Musa aleyhisselam, Tur-i Sina’ya çıktığı için kavminden bir süre uzak kaldı. Bu arada Samirî diye medyatik bir adam, süs eşyalarından bir buzağı (inek yavrusu) yaptı. Bu buzağın bir ağzı ve arkasında deliği var. Rüzgâr ağzından girdi mi ıslığa benzer ses çıkarıyor. Büyük bir düdük gibi düşünün.

Kardeşi Harun aleyhisselama bırakıp gitmişti kavmini Musa aleyhisselam. Bir de geldi ki herkes, bu buzağın önünde secde ediyor. Aradan seneler geçmedi. Musa aleyhisselamla namaz kılanlar birden buzağıya tapınmaya başladılar. Tuttu Harun aleyhisselamı sakallarından, “Sana emanet etmedim mi bunları!” dedi. O da “ey anamın oğlu, bırak beni, bunlar söz dinlemeyen bir millet” diye cevapladı.

Allah Teâlâ bunu bize niye ayet olarak anlatıyor? Ben yedi yaşındaydım bu ayeti ezberlediğimde. On binlerce hafız bu ayeti niye ezberliyor? Niye mukabele okuyup sevap kazanmak için başına oturduğumuz Kur’an’ın içinde bu ayet de var? Hikâye mi bu? O zaman için Allah’ın en büyük nimetlerine muhatap olmuş kavim onlardı. Allah Teâlâ ne diyor İsrailoğullarına; “Allah’ın şu nimetlerini bir hatırlayın!” Kimseye vermediğimiz nimetleri verdik size.

En büyük nimetlere sahip oldular ama en büyük nankörlükleri yaptılar. Allah’ı, Musa ve Harun aleyhisselamı bırakıp çamurdan bir buzağının peşine gittiler!

Kardeşlerimi tebessüm ederken görüyorum. Peki böyle buzağı gibi heykelcikler yüzünden kaç hoca ve âlim hapiste çürüdü bu topraklarda –gerekli ‘saygıyı’ göstermedikleri için? Ne cuma namazı kılan insanlar, böyle bir buzağıya, sanat eserine saygı göstermedi diye müdür oldukları okullardaki çocukları sınıflarda bıraktılar. Bu demek ki masal değil! Bu, kıyamete kadar insanlığın temel sorunlarından biridir: Musa’yı bırakıp buzağının peşinden gitmek! Gülünecek konu değil. Kansere gümek gibi olur bu.

Üçüncü bir konuyu Allah Teâlâ yine Yahudiler’den örneklendiriyor bize. Bu da müthiş bir örnek.

Yahudiler’in temel hastalıklarından biri, her dedikoduyu din hâline getirmektir. Şu kadar senedir Musa aleyhisselamla beraberler, iman ettiler, mucizeler gördüler, Musa aleyhisselam onları firavunun elinden kurtardı, Karun’dan kurtardı... ama kalkıp ne dediler: **وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَى لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى نَرَى اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذْتَكُمُ الصَّاعِقَةَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ**

Bu büyük mucizeleri görenler, Musa aleyhisselamın önüne çıktılar, “Biz artık, Allah’ı gözümüzle görmezsek iman etmeyiz” dediler. Bu kadar laiklik değirmeninde öğütülmüş, ilahiyat fakültelerinde Allah Teâlâ’nın esma ve sıfatları hakkında laubalilik yapanlara bir şey diyemiyorum artık. Veya “inandırıcı bulamıyorum Kur’an ayetlerini” diyenlere.

Bu mucizeleri görenler, “Allah’ı gözümüzle görmezsek iman etmeyiz” dediler ya... biz çok büyük bir risk üzerinde yaşıyoruz. Rabbimiz bunu bize ibret için anlattı.

Dördüncü nokta: Maide suresinin 20-25. ayetlerinde bir konuyu anlatıyor Allah Teâlâ. Yine Yahudiler’le ilgili.

Deniz yarılıp üzerinden geçtikten sonra Yahudiler, Sina çölüne geldiler. Şimdi ‘Refah kapısı’ denen bölge. Musa aleyhisselam onlara dedi ki: “İleride Kudüs diye bir şehir ve krallık var. Gidelim, biz buranın sahibiyiz deyip onları kovalım ve orada yaşayalım.” Çünkü Mısır’a dönmeye korkuyorlar.

Koca bir kavim, bir süre önce onca mucizeyi görmüş kimseler, oturmuşlar, hiçbir şey denmemiş gibi bakmışlar Musa aleyhisselamın yüzüne. 23. ayette bir şey çok enteresandır: **قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ غَالِبُونَ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ** Rakama dikkat edin, iki kişi demiş ki: Yahu arkadaşlar, etmeyin eylemeyin, Allah bize bu kadar nimet verdi, gelin Musa’nın dediğini yapalım, Allah’a güvenelim! Ne dediler Musa aleyhisselama: “Sen ve Rabbin, gidin orada savaşın, biz sizi burada bekleriz.”

Bunu alay etmek için mi söylediler yoksa gerçekten Musa aleyhisselamı orada bırakmak için mi; bilemiyoruz. Ama şunu biliyoruz ki Musa aleyhisselamın sabrı taşıtı. Şöyle dedi: **قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي** “Rabbim, yetti artık, beni bunlardan ayır.” Böylece bedduasını yaptı. Allah Teâlâ da “kırk yıl oradan çıkamayacaklar” buyurdu: **قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً** “Toprakta sürünüp duracaklar”: **فَلَا تَأْسَ عَلَى الْفَاسِقِينَ** “Sen de fasık milletle meşgul olma ey Musa”

Musa aleyhisselam da ecelinin geldiğini anladı, ey Rabbim dedi, bu fasıklar yüzünden ben Kudüs’e gidemedim, cesedimi oraya götür. Orada vefat etti Musa aleyhisselam. Allah Teâlâ da toprağa, kaymasını emredip Musa aleyhisselamın cesedini oraya yanaştırdı diye rivayetler var. Peki, bunu nereye bağlayacağız?

Cennet herkesin, sıratla herkese şefaath garantisi; ama gençlere İslam’ı anlatmak hocaların işi! Dine hizmet Diyanet’in görevi, dinle cennete girmek hakkımız! Hak bizim, hizmet Diyanet’in! Elbette

Yahudiler'e benzetiyor değilim ama mevcut görüntü beni ürkütüyor. Maide suresinin bu ayetlerinden dolayı.

Eski ümmetlerden Kur'an'ın onlarca örnek vermesinin sırlarını çözmeye çalıştık. Ama ne için; Rabbimiz bize, dikkat edin, bu badireler başınızdan geçebilir, diye Kur'an'ına koydu bunları. Ve bugün, Kudüs konusunu İHH'ya devredip keyfine bakan Müslüman, acaba bu ayetlerden etkilenecek mi kıyamet günü? İslam hepimizin cennet vizesi; ama İslam'a hizmet vakıf başkanının işi mi? Herkes çocuğunu maaşı garanti olacak bir iş için hazırlasın, Allah'ın dinine hizmet ise medreselerden çıkacak 'iki mollaya' bırakılsın. Onların anlatım tarzıyla söylüyorum bunu.

Bütün bunlara rağmen, Yahudiler ve Hıristiyanlar'la sürtüşmemize rağmen bu dört ağır tablonun toplumumuzda hissedilen ağır yansımalarına rağmen, az önce söylediğim gibi -elhamdülillah- Resûlullah içimizde canlıdır. Sallallahu aleyhi ve sellem. Sünneti bugün, yüz sene önceye göre daha güçlüdür. Yüz elli sene önce medrese talebelerinin gösterdiği alaka ve ihtimamdan belki daha fazlasını, 17 yaşında taptaze delikanlılar gösteriyorlar Resûlullah'ın sünnetine.

Gencecik kızların Resûlullah'tan hadis okumadan önce tatlı tatlı hıçkırık tutturmaları, geleceğin müjdesidir benim için. Hadis dersine başlıyoruz, evliliğini ne kadar geciktireceksin icazet alabilmek için diye bir genç kıza sorduğunda, "Kıyamete kadar hazırım beklemek için, yeter ki Resûlullah'ın hadislerinden icazet alayım" demesi bir müjdedir. Fecrin yaklaştığını gösteriyor. Elhamdülillah. Kâinattaki zerrelere, atomlar, moleküller sayısınca hamd olsun Allah'a.

Yüz sene önce Müslümanlar, Ezher'e rağmen çocuklarını İngiltere'de sünnet öğrenmeye gönderirken bugün hamd olsun ki evlerimiz, sünnet koordine merkezi hâline gelmiştir. Her ev olmasa bile, bir evin bulunması dahi وَأَنْتَ فِيهِمْ kalitesidir Allah'ın izniyle. Bu arada geçmişimize, hatalarımıza da istiğfar ederek tabii.

Olsun, dedelerimizdir bizim, Mısırlılar saygındır, İngiltere'de din öğrendiyse bu iyidir, diyecek hâlimiz yok. O hatadan istiğfar ediyoruz Rabbim. Evlerimizi dönüştürüp Resûlullah medresesi hâline getiriyoruz. Ashab-ı Suffa yuvaları hâline getiriyoruz, kabul buyur Rabbim diyoruz.

Musa aleyhisselam, "Sen git Rabbinle beraber orada savaş" diyenler yerine şu genç kızlar gibi, şu "Ben Resûlullah'ın sünnetine adanacağım" diyen genç delikanlılar gibi bin kişi bulsaydı, kırk yıl maymunlaşarak çöllerde dolaşmazdı Yahudiler. Musa aleyhisselam da kahrından perişan olmazdı. Nuh aleyhisselam, gemisine koyacak bin genç bulamadı bu dünyada. 82 kişi bulabildi yalnızca.

Bugün elhamdülillah, ümmetimiz dipdirdir, taptazedir ve ayaktadır. Gelecek vaat etmektedir. Neden? Bir: Bütün hunharca saldırılara rağmen ümmetim; coğrafyasıyla, siyasetiyle, kadınlarıyla, gençleriyle, camisiyle vardır. İki: Kâbe'miz hem Mekke'de hem gönüllerimizde taht kurmuştur. Öyle bir Kâbe'm var ki benim, lâkadderallah, bugün bir depremde veya bombalamada yıkılsa bile bir milyar mümin, kalbindeki görüntüye bakarak onu yeniden yapacak denli nakşolmuştur içimize. Üç: Elhamdülillah, okunan ve anlaşılan, uğruna nesiller feda edilmeye hazır olunan Kur'an'ımız elimizdedir. Bir tarihî eser gibi değil; okunuyor ve anlaşılması için mücadele ediliyor. Anneler, çocuklarını henüz doğurmadan önce "Kur'an'a adadım" diye yeminler yapıyorlar.

Böyle bir Kur'an'ı olan ümmet için ölüm fermanı çıkarılabilir mi? Asla! Dört: Şehadet, cihat, infak, ibadet, tevazu, kıraat, zikir gibi bu ümmeti mukaddes hâle getiren kavramlarımız, yüz sene öncesinden yüz kere

daha güçlü şekilde zihinlerimizde canlıdır. Cihadı unutmamış bir ümmetiz. Filistin elimizden gitti, cihat yapamıyoruz diye kadınlar gibi ağlayan koca sakallı ihtiyarlarımız var. Cihadı yapamamanın arı içindeler.

Akdeniz'in ortasında, insanlar öleceklerini bile bile mümin kardeşlerine yardım götürürken, bir gemi üzerinde, Musa aleyhisselamın bulamadığı yiğitliği gösteren insanlar varken böyleydi bu gerçek! Cihadımız, şehadetimiz... gençlerin bile arzusu olan bir şehadet var. Evliliğinin birinci haftasında şehit olmak için dua eden, gerdek gecesine girerken eşinin alınına elini koyup "gel, şehitliği Allah ikimize birlikte nasip etsin diye dua edelim" diyen gençlerin bulunduğu ümmet çökemez. Toprağın derinindeki köklerimiz, toprağın üstündeki dal ve budağımızdan milyonlarca kere güçlüdür.

Onlar bizim iki tane dalımızı kestikleri zaman ağacımızı kuruttuklarını zannediyorlar. Ama toprağın altındaki gücümüzü, bizim ta Âdem aleyhisselama kadar uzanan geçmişimizi, cennet soluyan ciğerimizi bilemedikleri için dalımızı kestikçe bizi kuruttuklarını zannediyorlar.

Bunun için diyorum ki, dinime ve ümmetime umudum, şu dünyanın güneşin etrafında döndüğüne olan itimadımdan vallahi daha fazladır. Çünkü dünya, göktaşına çarpar, bir şey olur ve güneş ekseninde dönmeyebilir de benim ümmetim payidar olur Allah'ın izniyle. Dünyanın varlığına itimadımdan fazla, ümmetime itimadım vardır.

Çünkü ümmetimin geçirdiği badireleri, coğrafyasının harap hâle getirilme mücadelesi, nesillerinin imha edilmesine rağmen diyorum ki: Din Allah'ın dini, kullar Allah'ın kulları, karar da Allah'ın kararı olduğuna göre bu ümmeti kıyamete kadar ayakta tutmak istediği sürece Allah, küfür hiçbir şey yapamayacak ve sadece kuduracaktır, kuduracaktır, akrep gibi kendini ısirmaktan başka çare de bulamayacaktır.

Biz ümmet-i Muhammed'iz. Bütün insanlığın hidayeti için varız. Hilafetimizi yeniden getirmek için var olacağız. Belki bana nasip olmayacak; çocuğuma olur, çocuğuma nasip olmazsa torunuma olur. Beşinci torunuma nasip olur! Benim bugünkü hasretimi melekler onların kulaklarına çınlatır. Halifenin ilk yemin töreni yapıldığında da kalkarlar, derler ki; "ey bugünler için çırpınan dedelerimiz, Allah size rahmet etsin. Siz Ashab-ı Kehf gibi, şu an içimizde değilsiniz ama enerjiniz içimizdedir."

İman ediyorum; din Allah'ındır, kullar olarak hepimiz Allah'a aitiz, kararı verecek olan da odur ve o kararını vermiştir: İslam'a ölüm yoktur!

Hamdele-salvele.